

Arrest

nr. 324 119 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 bus 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 november 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 september 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 oktober 2024 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op 11 februari 1995 in Zugdidi. U vertrok uit Georgië op 14 maart 2023, waarna u een paar weken in Frankrijk verbleef en in april 2023 aankwam in België. U was naar België gekomen met de bedoeling om werk te zoeken. U belandde in gevangenis, waar u zich ziek begon te voelen. Na enkele maanden werd er vastgesteld dat u lijdt aan pancreaskanker. U besloot hierdoor om op 23 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. U verklaart niet terug te kunnen naar Georgië omdat u daar niet dezelfde adequate behandeling zou krijgen zoals hier in België.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort en medische documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen en uw neergelegde documenten blijkt immers dat u lijdt aan pancreaskanker en hiervoor ook in behandeling bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd er aan het begin van het persoonlijk onderhoud gepolst of u zich in staat voelde om het interview af te leggen (CGVS, p.2). Daarnaast werd u erop gewezen dat u het altijd mocht aangeven als u zich onwel voelde tijdens het interview (CGVS, p.2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U verklaart niet terug te kunnen naar Georgië omwille van medische redenen. De behandeling die u in Georgië zou krijgen voor pancreaskanker, zou niet zo kwalitatief zijn als degene die u in België krijgt en u wilt graag uw behandeling in België verder zetten (CGVS, p.5). Hoewel het CGVS uw situatie sterk betreurt en hiervoor begrip heeft, dient te worden vastgesteld dat deze redenen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met subsidiaire bescherming. Overeenkomstig artikel 76bis van voornoemde wet, moet u, met het oog op de beoordeling van de medische elementen, een machtiging tot verblijf aanvragen bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, paragrafen 1 en 3 van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart attesteren uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Uw medische documenten attesteren uw gezondheidstoestand en de medische behandeling die u krijgt, waarover tevens geen twijfel bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker houdt voor dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), naast zijn medische problemen, tevens meedeelde dat hij politieke problemen had in zijn land van herkomst. Hij herhaalt dat hij naar aanleiding van zijn deelname aan een manifestatie in 2014 werd opgepakt, valselijk beschuldigd en onterecht gevangengenomen. Hij voegt hieraan toe dat hij werd bedreigd en er regelmatig huisbezoeken waren van de politie.

Hij voert aan dat hij wegens zijn gevangenneming in Georgië lijdt aan een ernstige ziekte waarvoor hij in België een medische behandeling krijgt. Hij stelt dat hij wordt gezocht, samen met gekende activisten, wegens politieke motieven.

Verzoeker betoogt verder: *“Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze worden verwacht juist niet te veel in het verleden te blijven graven en oude wonden te openen. Ook verzoeker heeft immers het recht om traumatische gebeurtenissen achter zich te laten en de zwarte pagina om te draaien, om zo zijn leven rustig te kunnen verderzetten.*

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden is enige mildheid noodzakelijk. Verzoeker heeft zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd doch dit mag er niet toe leiden dat de vluchtelingenstatus aan hem ontzegd wordt. Mogelijke vergissingen kunnen te wijken zijn aan de stress die verzoeker had.”

3. Nota met opmerkingen

Op 20 december 2024 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij in dit beroep een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet waarin wordt verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure en waarbij zij volhardt in haar beslissing.

4. De partijen dienen geen pleitnota in.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot

de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. In de bestreden beslissing wordt aangeduid dat verzoeker verklaart niet te kunnen terug keren naar Georgië omwille van medische redenen. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens aan niet terug te kunnen omwille van politieke problemen in zijn land van herkomst. Hij verwijst hiertoe naar zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ.

6.2. Uit nazicht van de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ heeft verteld dat hij had deelgenomen aan een manifestatie samen met een non-profit organisatie en dat hij na die deelname werd gearresteerd en valselijk werd beschuldigd van diefstal waarna hij in 2015 werd veroordeeld en drie jaar in de gevangenis heeft doorgebracht (CGVS vragenlijst, 3.1-3.2).

Uit verdere lezing van de bij de DVZ opgetekende verklaringen, blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij nooit officieel lid is geweest van een partij of organisatie, nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten en dat hij enkel naar België is gekomen omwille van gezondheidsredenen: *“Mijn vrees is dat ik niet de behandeling zou krijgen die ik nodig heb”* en *“De reden waarom ik in België asielaanvraag is omwille van mijn medische problemen.”* (CGVS vragenlijst, 3.3., 3.4, 3.5, 3.7).

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verzoeker vermeld dat hij in 2014 en in 2020 heeft deelgenomen aan protestacties, maar maakte hij geen melding meer van een arrestatie op basis van valse beschuldigingen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker ook dat hij niet politiek actief was (NPO, p. 3-4) en verwees hij enkel naar zijn gezondheidsproblemen als reden waarom hij niet naar Georgië terug kan (NPO, p. 4-5). Verzoeker werd expliciet gevraagd naar de redenen waarom hij niet terug kan naar

Georgië, waarop hij enkel de vrees uitte in Georgië niet dezelfde medische behandeling te kunnen krijgen als hier in België (NPO, p. 4-5). Nadat hem werd gevraagd of hij alle redenen heeft opgegeven waarom hij niet terug kan naar zijn land van herkomst, antwoordde hij bevestigend (NPO, p. 5).

Noch verzoeker noch zijn advocaat gaven een vrees bij terugkeer naar Georgië aan omwille van zijn deelname aan de demonstraties in 2014 en 2020 of omwille van andere politieke problemen. Nergens gaf verzoeker aan dat hij wordt gezocht in Georgië samen met bekende activisten wegens politieke motieven, dat hij werd bedreigd, dat er regelmatige huisbezoeken waren van de politie noch dat hij heel wat problemen zou hebben gekend met de Georgische overheid, zoals hij thans geheel a posteriori en zonder enig bewijskrachtig element beweert in het verzoekschrift. Overigens, ook van zijn beweerde arrestatie en veroordeling in Georgië ligt geen enkel begin van bewijs voor.

De Raad stelt daarom in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker nooit eerder heeft verklaard dat hij omwille van politieke problemen vervolging vreest in geval van terugkeer naar Georgië. Hoewel hij hierover heeft verteld, hebben noch verzoeker zelf noch zijn advocaat ooit gewag gemaakt van een vrees bij terugkeer omwille van deze deelname aan twee demonstraties en beweerde arrestatie. Nergens kan de Raad lezen dat verzoeker hier uitdrukkelijk een vrees voor vervolging aan heeft verbonden of dit als vrees heeft aangehaald.

6.2. Wat dit nieuwe element betreft, benadrukt de Raad vooreerst dat het aan verzoeker is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te reiken aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een verzoeker om internationale bescherming alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het is niet ernstig dat verzoeker a posteriori een nieuwe vrees te berde brengt. Zoals de verwerende partij ook aanstipt in haar nota, mag van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen en de redenen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle relevante elementen van zijn beschermingsverzoek, inclusief alle redenen waarom hij een beschermingsverzoek indient.

De Raad wijst erop dat de behandeling en het onderzoek door het CGVS van het beschermingsverzoek een essentiële fase van de asielprocedure uitmaakt. Deze essentiële fase bij het CGVS wordt omzeild indien het de verzoeker telkens, zonder enige procedurele consequentie, zou zijn toegestaan om met het oog op de nietigverklaring of vervanging van de bestreden beslissing een nieuw asielmotief aan te voeren dat weliswaar betrekking heeft op gebeurtenissen of bedreigingen die zich beweerdelijk reeds hadden voorgedaan, maar die voor het CGVS niet als vluchtmotief werden aangevoerd (d.i. als een reden waarom het beschermingsverzoek wordt ingediend) en door het CGVS dus niet konden worden beoordeeld en onderzocht. Het voorleggen van een nieuw asielmotief in de beroepsprocedure mag niet leiden tot een afzwakking van de samenwerkingsplicht van verzoeker met het CGVS, wiens onderzoek een essentiële fase in de procedure uitmaakt (zie in deze zin HvJ oktober, C-652/16, pt. 96-97, 103).

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker ter verschoning naar traumatische gebeurtenissen en stress. De Raad benadrukt dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van verzoeker kan worden verwacht dat hij in staat is om voor de diverse asielinstanties, in casu de DVZ en het CGVS, een voldoende juist, volledig, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente, volledige en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Er mag van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij op de eenvoudige vraag of hij alle redenen heeft vermeld waarom hij niet terug kan naar Georgië, zo volledig mogelijk antwoordt en eenduidig alsook volledig alle redenen aangeeft waarom hij een terugkeer naar Georgië vreest.

Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar in casu is er, verzoekers blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat stress verzoeker zou hebben verhinderd om de volledige waarheid te vertellen alsook aan zijn verklaringen over zijn deelname aan twee demonstraties en zijn beweerde arrestatie eveneens een vrees voor vervolging bij terugkeer naar Georgië te verbinden en doorheen de administratieve procedure duidelijke, eensluidende en volledige verklaringen af te leggen over alle redenen waarom hij niet naar Georgië zou kunnen terugkeren. Uit de bij de DVZ opgetekende verklaringen en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt immers dat verzoeker tijdens zijn gehoren in staat was om op een

zelfstandige en functionele manier verklaringen af te leggen. Bovendien werd door verzoeker noch zijn advocaat gewag gemaakt van stress waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of volwaardige verklaringen af te leggen en alle redenen op te geven waarom hij een terugkeer naar Georgië vreest. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Indien verzoeker daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, mag worden verwacht dat hij onmiddellijk en te allen tijde de volledige waarheid vertelt aan de instanties die hem deze bescherming kunnen verlenen en dus alle redenen uiteenzet waarom hij niet kan terugkeren naar Georgië, wat hier niet het geval is. De geloofwaardigheid en ernst van verzoekers beweerde vrees om bij een terugkeer naar Georgië problemen te krijgen omwille van zijn deelname aan twee demonstraties en beweerde arrestatie wordt volledig ondergraven doordat hij deze vrees zelf niet eerder vermeldde tijdens de administratieve procedure tot het verwerven van internationaal bescherming, in het bijzonder bij het CGVS, die een essentiële fase van de asielprocedure uitmaakt.

Dit alles klemt des te meer nu verzoeker bij de DVZ werd gevraagd naar de plaatsen en landen van doorreis en daarbij uitdrukkelijk bij Frankrijk en België vermeldde: *"Ik ben was op reis als toerist. Als toerist ben ik ook naar België gekomen. Mijn bedoeling was niet om asiel aan te vragen in deze landen."* (AD CGVS, stuk 7, Verklaring DVZ, vraag 33).

De verwerende partij merkt verder in haar nota terecht op dat verzoeker op geen enkele manier heeft aangetoond dat hij een politiek profiel heeft en hiervoor zou worden vervolgd. Tijdens zijn interview bij de DVZ verklaarde hij zelf dat hij nooit lid was van een partij of organisatie en enkel heeft deelgenomen aan demonstraties (CGVS vragenlijst, 3.3.). Ook op het CGVS gaf hij aan dat, behalve de twee vermelde demonstraties, hij aan geen andere politieke acties heeft deelgenomen (NPO, p. 3-4). Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat zijn inzet in het politiek leven in Georgië niet zo beperkt was, kan bijgevolg niet zonder meer worden aangenomen nu dit strijdt met zijn eerdere verklaringen en hij tevens geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze blote bewering te staven. Zoals eerder vermeld, ook van zijn overige beweringen, zoals zijn beweerde arrestatie en veroordeling, ligt geen enkel begin van bewijs voor (zie punt 6.1.) en bovendien maakte hij bij het CGVS geen melding meer van een beweerde arrestatie op basis van valse beschuldigingen. Gelet op verzoekers ongestaafe beweringen en zijn beweerde vrees die hij zeer laattijdig aanvoert en dit op onvoldoende concrete en gestaafde wijze, slaagt verzoeker er niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen.

Waar verzoeker aanhaalt dat men hem in geval van terugkeer een eerlijk proces zal ontfangen, met een gevangenisstraf tot gevolg en hij zal worden blootgesteld aan onmenselijke praktijken, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat dit een loutere blote bewering is die verzoeker op geen enkele manier staft.

6.3. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij lijdt aan pancreaskanker en hiervoor in België in behandeling is.

Verzoeker beweert dat hij deze kanker heeft opgelopen tijdens zijn gevangenschap in Georgië. Evenwel kan uit de medisch attesten geen enkel verband blijken tussen verzoekers kanker en de door hem beweerde gevangenneming in Georgië. Verzoeker brengt ook geen objectieve elementen bij die hiervan getuigen. Daarenboven is dit in tegenstrijd met wat verzoeker bij het CGVS zelf verklaarde, met name dat hij naar België is gekomen met de bedoeling om werk te zoeken maar dat hij in de gevangenis belandde, waar hij zich ziek begon te voelen en zijn ziekte heeft opgelopen. Na enkele maanden werd er vastgesteld dat verzoeker lijdt aan pancreaskanker (NPO, p. 4). Dit vindt trouwens bevestiging in de medische stukken die verzoeker zelf heeft voorgelegd. In een medisch rapport van 16 mei 2024 kan worden gelezen: *"Patient incarcéré à la prison de Saint Gilles, admis aux urgences via le service de radiologie."* (AD CGVS, nr. 5 map met documenten, stuk 3 medische documenten) Verzoeker besloot om op 23 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België, waarbij hij in wezen verklaarde niet terug te kunnen naar Georgië omdat bij daar niet dezelfde adequate behandeling zou krijgen zoals hier in België (NPO, p. 4).

De Raad verwijst in dit verband verder naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat

het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In casu toont verzoeker niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Georgische overheden of hulpverleners hem opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hem als Georgisch staatsburger op intentionele en gerichte wijze medische behandeling zou worden ontzegd of hem opzettelijk toegang tot medicamenteuze ondersteuning zou worden geweigerd. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Georgië een reëel risico bestaat dat hem opzettelijk de benodigde medische zorgen worden ontzegd of geweigerd of dat hem intentioneel geen toegang zal worden verleend tot de benodigde medische behandeling. Dat de behandeling in zijn land van herkomst, Georgië, niet voldoet aan verzoekers verwachtingen of aan hetgeen zijn gezondheidstoestand noodzaakt, kan te wijten zijn aan verschillende factoren en houdt op zich geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zo heeft verzoeker zelf aangegeven dat de kanker bij hem laat werd ontdekt, wat de behandeling bemoeilijkt en geen gunstige prognoses konden worden gesteld alsook dat de Georgische geneeskunde op vlak van oncologie niet sterk staat en verouderd is (NPO, p. 4-5). In de mate dat kan worden aangenomen dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Georgië of er in Georgië geen adequate behandeling voorhanden is, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De eventuele tekortkomingen van het Georgische gezondheidsstelsel vallen an sich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, maar kunnen wel worden voorgelegd in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker meent dat hij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar Georgië, dient hij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De Raad besluit samenvattend en in navolging van de verwerende partij dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt verder dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

11. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfen-twintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO